

BYGDENS HOPP OCH FRAMTID

Av Börje Boström, Boden

Jag var "bygdens hopp och framtid". Sex år, glitterögd och glad. På den tiden fanns det ingen längtan. Varje dag var bra som den var. Det fanns alltid något att göra. Den dag jag nu minns var en vinterdag.

Tidig morgon var det, och jag hann knappt få i mig koppen med varm choklad. Farbror Lennart, som vi bodde grannar med, var redan på väg för att hämta långved från Bovallen. Jag hörde minsann hur Stjärnas tjuka pinglade
– Skynda dig om du ska med, kallade den. Spring spring!

Den vintern hade pappa gjort mig ett par näbbskor av tunt läder. Dom var lättsprungna, så jag var snart ikapp.

– Sån tur att bakkälken kom med, sa farbror Lennart.
Han satt på en jutesäck fylld med hö och höll i tömmarna.
Jag var varm och svettig efter språngmarschen, men Lennart hurvades.

– I dag är det så kallt att lortarna hoppar, sa han.
I min barndom fanns det gott om hästlortar efter vägen. Men kunde det bli så kallt att dom hoppade? Dom frös snabbt till hårda kulor, så man kunde sparka och smådribbla med dom, om inte annat så för att hålla sig varm.
Himlen rodnade långt bort mot Boden till, men det skulle dröja innan solen visade sig.

– Sätt dig du och håll i tömmarna, sa farbror Lennart. Så får jag gå ett slag och bli varm.

Det var en lycklig stund. Jag satte mig längst fram på hösäcken. Stjärna klippte med öronen och började med ens gå lite raskare, tyckte jag. Ekipaget bestod av två kälkar och på dom vilade en slags stege för att man skulle kunna lasta virke av olika längd.

Farbror Lennart hurvades som sagt och frös, så han började göra åkarbrasor. Vad passade bättre än det en dag som denna? Men Stjärna uppfattade saken på ett sätt, som Lennart inte förutsett. Hon reste sig halvt på bakbenen och så bar det iväg.

– Ptroo, stanna, håll in! ropade farbror Lennart.
Men Stjärna lyssnade inte och snart varken hörde eller såg jag farbror Lennart, när jag vände mig om. Det dröjde innan jag fick stopp på ekipaget. Sent omsider kom farbror Lennart lunkande. Det ångade om honom, när han kom ikapp.

– Men nu fryser du väl inte farbror Lennart, sa jag inställsamt.
– Tyst pojke, sa Lennart och ryckte till sig tömmarna.

Han brukade ofta skoja med mig och berätta konstiga historier, men resten av den här dagen var han mest tyst.

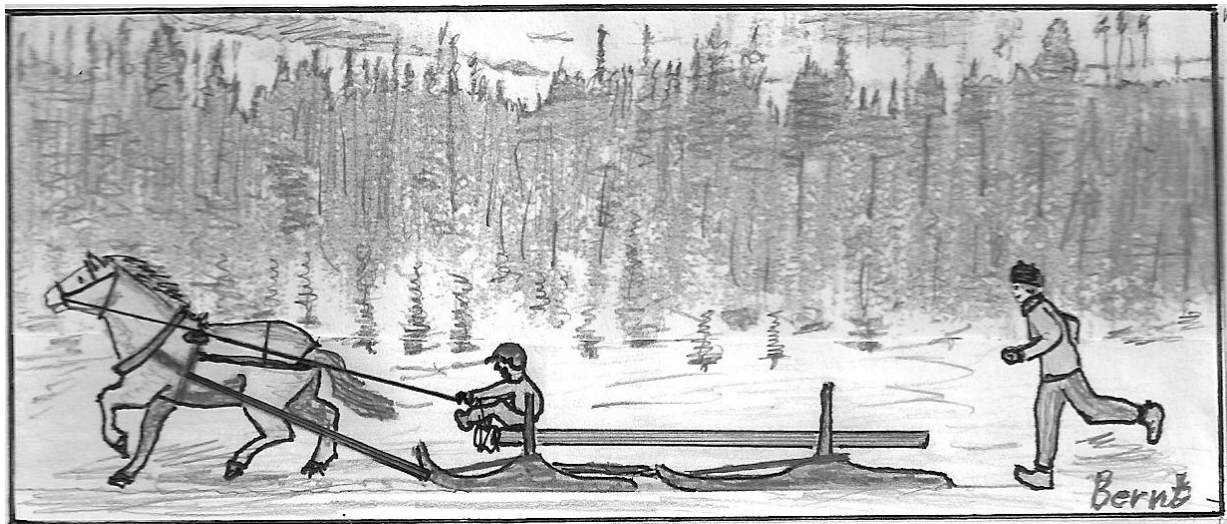
Vi lastade på och jag hjälpte till i lilländan det jag var god för.

Jag följde med Lennart hela dagen, trofast som en skugga. Innan vi kom hem hade det börjat skymma. När han gick med Stjärna in i stallet vände hon sig om ett ögonblick (så vill jag minnas det) och såg på mig.

– Hej då Stjärna, sa jag. Vi ses i morgon.

Jag kände med ens hur hungrig jag var och sprang hemåt på trötta ben.

"Bygdens Hopp och Framtid" somnade den kvällen på kökssoffan långt innan kvällsgröten var uppäten.

HISTORIER PÅ ÖVERLULEMÅL

Av Yngve Jansson, Svartlå

He vär in mitsi mägär kar so satt upa toge o beklåga se för dom so satt atöij'n ini kupen. Hånn hädd rådfråge mönscht tii lekar o pråoe fem åolöijka medicinen männ hånn fick åt nä hull upa se. Äijn so satt atöijn, fråge'n "Hä do pråoe ve mätn nägar gääk?"

Hä vär in gobb so kom in ini in löijtn affer. Hån skull tjööp nä kneckebröd o sag pa i hill i päket, so'n fråge expiditn bo he vär för in gobb so vär amale pa detta päket. Da schwåra expiditn: "He jer'n Gustav Wasa, hånn vär kång i Schwärje för landj sedan". Da schwåra gobbän: "Männ neo hä'n börta båka."